

Liturgie voor hemelvaartsdag

Welkom en stilte

Lied 47: 1, 2

Bemoediging en groet

Klein Gloria

Gebed

Barmhartige God,

Het is nogal wat! Door uw Zoon, die ten hemel is gevaren,
mogen wij deel krijgen aan Uw eeuwige luister.

Zo zijn we ingeweven in de wereldwijde gemeenschap
van zusters en broeders, levend uit uw Zoon, de bron van genade.

Dit besef geeft ons hoop en kracht, Heer!

Maar dan zien we ook zoveel ellende en verdriet, die daarmee in strijd zijn.

Mensen die ziek worden, soms ongeneeslijk ziek. Geliefden die ons ontvallen,
droefheid en eenzaamheid.

God, juist in ons verdriet hebben we U zo nodig.

Geef ons telkens weer hoop en kracht door Uw Zoon,

Hij die aan uw rechterhand zit en regeert tot in Eeuwigheid, Amen.

Lied 663: 1 en 2.

Lezing Lucas 24: 44-53

Lied 661: 1, 3, 4 en 5.

Lezing Hebrëeën 4:14 t/m 5:10

Lied 665: 1, 2, 3 en 5.

Verkondiging

orgelspel

Lied 919: 1, 2, 4

Gebeden

Hemelse Vader, help ons om niet alleen de donkere wolk te zien,
maar ook de gouden randjes van ons leven.

Help ons om niet alleen de tegenwind te voelen,
maar ook de warmte van de zon.

Help ons om niet alleen te letten op de nare dingen van het leven,
maar ook op de leuke momenten, waarop we kunnen lachen en gelukkig zijn.

Bedankt God, dat er zoveel te genieten valt.

Geef dat we elkaar helpen om de goede dingen te zien en te waarderen.

God, geef dat we iets doen met uw droom van een andere wereld,

Waarin een kind met een slang kan spelen

En mensen hun wapens omsmeden tot ploegen.

Geef dat we iets doen met de verhalen over een aarde,

Waarop iedereen tot zijn recht komt,

Waar iedereen genoeg te eten heeft en waar tranen zullen worden gedroogd.

Geef dat we iets doen met het visioen van een nieuw begin,

Waarin de pijn van vroeger voorbij is,

De dood geen macht meer heeft, en u, o God, onder ons mensen woont.

Geef dat we daar iets mee doen en laat ons dan ook ervaren

Welk een helper we in de hemel hebben.

Laat ons ervaren dat Hij inderdaad de weg, de waarheid en het leven is,
Als wij ons inzetten voor andere mensen.
God, daarom bidden wij u ook voor hen die lijden aan pijn of zwakte,
voor hen die zich zorgen maken over hun gezondheid,
of die te horen hebben gekregen dat ze een ongeneeslijke ziekte hebben.
Wij bidden u voor rouwenden, voor eenzamen en mensen met een grote
teleurstelling.
Wees Gij hen allen nabij.
Zo bidden wij in stilte ... Onze Vader ...

Collecte
Slotlied 969
Zegen, 3x amen.

Gemeente van onze heer Jezus Christus,

Weg uit de kerk. In de nieuwste editie van het blad Petrus staat het verhaal van Alma van der Boon, een vrouw van 53 jaar oud. Ze moest in de eerste 40 jaar van haar leven niets van de kerk hebben. Omdat haar man gelovig was, ging ze wel eens mee, maar het riep alleen maar vragen op. En op die vragen kwam geen antwoord. Uit teleurstelling schreef ze een brief met wat er volgens haar allemaal mis was met de kerk. Daarna kwam ze jarenlang niet meer. Daarmee zou het afgelopen kunnen zijn. Hoeveel mensen zeggen de kerk vaarwel zonder ooit nog terug te komen? Maar mevrouw v.d. Boon beleefde iets bijzonders.

Ze schrijft: "En toch... Na ongeveer tien jaar begon ik weer te bidden. Eigenlijk was het meer een worsteling met God. Mijn ongeloof, mijn vragen, teleurstelling en verdriet over de situatie legde ik bij Hem neer. Op een avond, toen ik in bed lag, hoorde ik een stem die zei: 'Ik heb jou nooit losgelaten, ik hou van je.' Het gaf meteen rust, ik wist dat het God was. Als ik vroeger iemand zoiets hoorde vertellen, kreeg ik er rillingen van. Nu overkwam het mijzelf. Vanaf die dag heb ik nooit meer getwijfeld. Ik heb nog steeds niet overal een antwoord op, maar ik leef nu in vertrouwen."

De teksten van vandaag stuiten wellicht ook op onbegrip bij veel mensen, zeker als ze niet met het geloof zijn opgegroeid. Hemelvaart, stel je voor. Waar is die hemel dan? Toch niet daar hoog boven ons, wel? Langs welke weg is Jezus dan naar de hemel gegaan? Waar was de raket waarmee hij de ruimte in schoot? Het zijn maar wat vragen die mensen van nu zouden kunnen stellen.

En inderdaad deze verhalen stammen van eeuwen her, uit een cultuur met een ander wereldbeeld. Het lijkt erop dat het bestaan van de hemel voor de apostelen een vanzelfsprekendheid was. Ze doen totaal geen moeite om uit te leggen waar de hemel is, of hoe die eruit ziet. Maar voor ons ligt dat anders. Als je tegenwoordig over de hemel spreekt, willen de mensen weten waar je het over hebt. Is het een bepaalde plek in dit universum van tijd en ruimte? Kan je de hemel localiseren aan de sterrenhemel, of toch niet? Of is de hemel een beeldspraak voor iets puur geestelijks? Betekent 'in de hemel zijn' misschien dat je bij God bent, als ziel zonder lichaam?

Dat laatste was voor de Joden in Jezus' tijd een normale gedachte: de rechtvaardigen zouden na hun dood beloond worden, hun ziel zou rust vinden bij God. Met de boodschap dat Jezus' ziel na zijn dood naar God was gegaan, daar zou geen enkele vrome Jood een probleem mee hebben. Maar de apostelen namen hier duidelijk afstand van. Zij hadden iets ongehoords beleefd, namelijk dat Jezus lichamelijk was opgestaan. Het graf was leeg en Jezus was duidelijk aan hen verschenen. Niet als geest zonder lichaam. Nee, als mens van vlees en bloed. De wonden van de kruisiging waren nog duidelijk zichtbaar. En toch waren die verschijning heel wonderlijk, want zo plotseling als Hij verscheen, zo plotseling was Hij ook weer verdwenen.

Waar ging deze Opgestane Heer, in lichaam en geest, dan naar toe? Naar de hemel, zeggen de bijbelverhalen. Zonder enige uitleg. We kunnen in onze tijd speculeren over een of meer extra dimensies, onwaarneembaar voor onze ogen of experimenten, waardoor Jezus zich buiten ons zichtveld zou kunnen terugtrekken. Maar de bijbel doet niet aan dit soort speculaties. Het gaat om de rol die Jezus ook na zijn hemelvaart nog blijft vervullen.

In de Hebreeënbrief is dat de rol van Hogepriester. Dat was voor de Joden direct begrijpelijk. De Hogepriester draagt bij grote Verzoendag offers op voor de zonden van het volk. Zo worden de onbedoelde zonden weggedaan en wordt het verbond tussen God en zijn volk weer hersteld. Het gaat dus om de vergeving: het uiterlijke ritueel in de tempel van Jeruzalem is nu vervangen door een veel hogere realiteit in de hemel: de Zoon van God zelf schenkt ons de vergeving vanuit de hemel.

Het is voor ons misschien verwarrend om daarbij telkens de term hogepriester te horen. Daarbij denken wij dan al gauw weer aan het uiterlijke ritueel. Maar de apostel wil hiermee slechts één ding duidelijk maken: dat Christus de bemiddelende functie van de hogepriester geheel en al heeft overgenomen. Met zijn gehoorzaamheid aan de Vader, met zijn lijden en dood, heeft Hij de volkomen verzoening bereikt. Er ontbreekt niks meer aan, het is hemels, volmaakt. Zo is Hij een bron van eeuwige redding.

Met andere woorden: de hemelvaart is niet zomaar een sprookje voor het slapengaan. Nee, voor de apostel is het een essentieel onderdeel van zijn geloof. Namelijk dat Jezus als de Zoon van God in de hemel is, dat wij door Hem tot de troon van Genade kunnen naderen en dat wij zo verzoend worden met God de Vader. En om deze rol van Hogepriester te kunnen vervullen, moest Jezus volkomen gelijk aan ons worden. "Want de hogepriester die wij hebben, is er een die met onze zwakheden kan meevoelen, juist omdat hij, net als wij, in elk opzicht op de proef is gesteld. Met dit verschil dat Hij niet vervallen is tot zonde".

Chantepie de la Saussaye schreef in de negentiende eeuw: "zondeloos in eigen wezen, blijft Hij zondeloos in het midden der wereld, dat is gelovig in het midden van haar ongeloof, hopen in het midden van haar wanhoop, liefhebbend in het midden van haar haat, heilig in het midden van haar besmetting. Dat is zijn lijden maar ook zijn triomf". Mooie woorden, want het gaat over ons. Het gaat over mevr. v.d. Boon die al dat gedoe in de kerk maar onbegrijpelijk en saai vond. Het gaat over de ongelovige in ons binnenste die gered moet worden.

En dan toch de triomf. De triomf is dat Hij zo en alleen zo onze Redder kan worden. Hij verlost ons uit alle verschrikkingen van onze zwakheden, uit vrees, droefheid, doodsangst en wat al niet meer. Hij is de Man van Smarten geworden,

waar wij al ons berouw over onze zonden kunnen neerleggen, in het vertrouwen dat Hij zich over ons ontfermt en onze tranen uitwist.

Christus treedt als mens van vlees en bloed voor Gods aangezicht. Hij is één van ons, maar Hij is ook de Zoon van God. In de hemelvaart wordt eigenlijk die verbinding gelegd: vanuit de aarde naar de hemel, bij God. Waar die hemel zich dan precies bevindt, maakt eigenlijk niet uit. Het belangrijkste is dat de Heer leeft, waarlijk leeft en dat Hij ons in het oog heeft. Zoals Hij mevrouw v.d. Boon aansprak, 'Ik heb jou nooit losgelaten, ik hou van je.' Zo spreekt Hij ook ons aan vanuit de hemel. Om Hem te volgen, uit liefde. Liefde voor al onze broeders en zusters, ondanks alle zwakheden waar wij mee worstelen. Zo zet Hij ons op weg, in geloof, hoop en liefde, Amen.